

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 105.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939811808/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Andet Capitel

Jeg kunde gjerne blive ved
At male ført, isæld jeg vilde,
Men det blev Digtenes Fortræd!
Jeg tømte deres Billedkilde.

C. Winther.

Da Viggo ikke ventedes til en bestemt Tid, kunde han uden at gjøre sig skyldig i nogen Forsømmelse, opsætte det første Besøg hos Fru Aagesen et Par Dage. Denne korte Frist var ham behagelig! da han atter befandt sig paa det Sted, hvor han havde tilbragt de første Aar af sit Liv, og kjæmpet den første Kamp, bevægedes han af dybere og mindre mismodige Følelser end dem, hvormed han var reist dertil. Han havde grebet til Vaaben i den Alder, da Hjertet endnu besidder hele det grændseløse, uskuffede Setershaab, som sjældent overlever Udfaldet af det første Slag og som hos ham faldt tilligemed den første Illusion – Begeistringen for hans Moder. Man kan fornye et Angreh ellefte Gang med usvækket Mod og Haab efter at være slaæet tilbage ti Gange, men naar det Ideal, man kjæmpede for, styrter til Jorden, falder Haabet med – og da kan vel den næste Illusion opreise det for en Tid, men der skal en overjordisk Magt og Kjærlighed til at opvække det i Aand og Sandhed, og gjengive os det nyt, ubesmitet og uskuffet som det var i Livets Morgengry, da det begeistrede os til den første Kamp for den første Kjærlighed.

Viggo havde aldrig gjort noget Menneske deelig i sine Barnsdomsdrømme – han søgte ikke i Venskab blandt Fremmede en utilfredsstillende Erstatning for den Kjærlighed han savnede i sit Hjem. Da han ikke der kunde finde den Sympathie han trængte til, valgte han at staae alene, og gjemme sine Følelser som en kostbar Hemmelighed i sin inderste Sjæl. Men Naturen sympathiserer altid med den, der har kun faa Venner – den forstaaer saa godt Taushedens